Halk olarak herhangi bir işin cılkını çıkarmak konusunda üstümüze yoktur. Bu durum sahip olunan kültürün genel bileşenidir çünkü eğitim durumuna ve yaşanılan çevreye göre değişiklik göstermemektedir.

Son örnek barış imzacılarıyla ilgilidir. Almanya dışında farklı Avrupa ülkelerine gelenlerin durumunu bilmiyorum ama apayrı özellikler taşıdıklarını da sanmıyorum.

Gerçekten barış imzacısı olanlar var, bir de gerçekte imza atmamış ama atmış geçinenler ve Almanya'da yüksek öğrenimin olanaklarından yararlanmaya yönelenler bulunuyor. Bazıları daha Türkiye'den çıkmadan Almanya'da gerekli ilişkileri kurup geliyorlar, imzacı da değiller.

Ülkede yarın kimin ne olacağı belli değil ama sadece bu gerekçeye sığınarak imzacı gibi görünmek en azından ayıptır. Bu insanlar akademisyenler için ayrılmış olanakları kullandıklarında gerçekte başkalarının hakkını yiyorlar ama kimin umurunda?

Bu insanların akademik çevrede genellikle yaltaklık yaptıklarını, bir yer kapmak ya da kaptıkları yeri kaybetmemek için türlü çeşitli numaralara girdiklerini tahmin etmek zor olmasa gerek…

12 Eylül sonrasındaki iltica dalgasında da benzerleri fazlasıyla yaşandı.

Siyasilikle ilgisi olmayan insanlar Avrupa ülkelerinde çalışıp para kazanmak için geldi ve ilticacılıktan başka yol da bulunmadığı için siyasi imiş gibi göründüler. Bunu Türkler de Kürtler de yaptı…

Çok sayıda MHP'li devrimci oldukları konusunda ifade verdiler ve bazı "devrimcilerden" parayla referans alıp iltica pasaportu sahibi oldular. Bu tipler arasında Abdullah Çatlı da vardır.

Almanya gibi ülkelerde MHP'lilere kasıtlı olarak da iltica hakkı verildi. Amaç, sayısı fazlalaşan solu dengelemekti. Bu yolla MHP'li ya da politikayla ilgisiz çok kişi iltica hakkı alabildi.

Gerçekten politik olanlar ise iltica konusunda genellikle sıkıntı yaşadılar.

Barış imzacıları arasında da benzeri bir ayrışma bulunuyor. Bazı gerçek imzacıların solculukla ilişkisi bulunmuyor. Fettullahçılar, ülkeden çıkabilmek ve dışarıda da sersefil olmamak için bu yola başvurmuşlar.

Hangi konu olursa olsun cılkını çıkarmakta üzerimize yok…

Aziz Nesin bir zamanlar şöyle demişti:

Halkımız her şeyi eleştirmeye meraklıdır. "Boyum kadar kitabım var, derim. Senin boyun zaten kısa derler."

Sürekli eleştiri, sürekli şikayet, sürekli laf yetiştirme derken arada da neler dönüyor?

Bir söz vardır, uygun düşer:

Neler geldi neler geçti felekten

Un elerken deve geçti elekten…

Aynen böyle…